

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

การพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทยกำลังขยายตัว สินค้าหลายอย่างที่เราเคยนำเข้าประเทศอยู่ตลอดมา ก็กลับสามารถผลิตขึ้นเองได้ในประเทศ ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมขนาดเล็กหรือขนาดใหญ่ สินค้าที่ผลิตเหล่านี้นอกจากจะสนองความต้องการของผู้บริโภคในประเทศได้แล้ว ยังมีการส่งออกไปขายในต่างประเทศได้ด้วย โดยได้รับการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ในอดีตประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศเกษตรกรรม สินค้าออกเกือบทั้งหมดจะเป็นผลิตผลทางเกษตรและมาจากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสินค้าประเภทนี้มีราคาไม่สูงและมีความไม่แน่นอนในการผลิต การผลิตส่วนใหญ่ต้องพึ่งพาดีบุกอากาศ ซึ่งมีความผันแปรอยู่เสมอ ดังนั้นในระยะหลังนี้ รัฐบาลจึงเริ่มหันความสนใจมายังสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นหนทางหนึ่งที่สามารถจะนำรายได้เข้าประเทศเพิ่มขึ้น

สินค้าอุตสาหกรรม เป็นหมวดที่เพิ่มความสำคัญต่อการส่งออกของไทยมากขึ้นตามลำดับ ใน พ.ศ. 2520 สัดส่วนมูลค่าส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมต่อมูลค่าส่งออกรวมมีเพียงร้อยละ 15.7 ใน พ.ศ. 2524 เพิ่มขึ้นร้อยละ 30.7 และใน พ.ศ. 2527 เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 35.7

ความสำคัญของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่เพิ่มขึ้น นอกจากเป็นผลมาจากสินค้าอุตสาหกรรมสามารถขยายการผลิตและมีความแน่นอนในการผลิตไม่ต้องพึ่งธรรมชาติ อย่างสินค้าเกษตรกรรมแล้ว ยังเป็นผลจากที่ภาครัฐบาลได้ให้การสนับสนุนเร่งรัดการส่งออกมากขึ้น ตลอดจนการแก้ไขปัญหา อุปสรรคการส่งออกและในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 ได้มีการเน้นความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนกับรัฐบาล เพื่อเร่งรัดการส่งออกมากขึ้น

เป็นที่คาดได้ว่าใน พ.ศ. 2528 และ พ.ศ. 2529 ความสำคัญของการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมในการส่งออก จะเพิ่มสัดส่วนขึ้นเป็นร้อยละ 38 และ 41 ตามลำดับ โดยคาดว่ามูลค่าการส่งออกสูงสุดสินค้าอุตสาหกรรม (36 รายการ) ใน พ.ศ. 2528 และ 2529 จะเป็น 83,375 ล้านบาท และ 100,222 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 32.7 และ 20.2 จากปีก่อนหน้าตามลำดับ ปรากฏตามตารางที่ 1-1

ตารางที่ 1-1 สรุปการส่งออกปี 2527 และประมาณการ 2528 และ 2529

มูลค่า : ล้านบาท

สินค้า	พ.ศ. 2526	พ.ศ. 2527	ประมาณการ พ.ศ. 2528	ประมาณการ พ.ศ. 2529
1. สินค้าเกษตรและประมง (27 รายการ)	70,405.3	81,652.7	87,525 - 89,482	92,961 - 98,106
1.1 สินค้าเกษตร (21 รายการ)	63,306.8	74,457.9	78,445 - 80,448	83,116 - 88,178
1.2 สินค้าประมง (6 รายการ)	7,098.5	7,194.8	9,080 - 9,034	9,845 - 9,928
2. สินค้าแร่และเชื้อเพลิง (9 รายการ)	6,452.0	7,441.4	9,600 - 9,380	10,590 - 10,126
3. สินค้าอุตสาหกรรม (36 รายการ)	50,886.6	63,249.0	81,815 - 83,375	98,230 - 100,222
4. รวมสินค้าสำคัญ ๆ 72 รายการ	127,743.9	152,343.1	178,940 - 182,237	201,781 - 208,454
สินค้าอื่น ๆ	18,727.9	22,946.5	24,060 - 34,963	28,219 - 38,946
รวมทั้งสิ้น	146,471.8	175,289.6	203,000 - 217,200	230,000 - 247,400

หมายเหตุ : ตัวเลขปี 2527 เป็นตัวเลขเบื้องต้น จากกรมศุลกากร

ที่มา : ศูนย์บริการส่งออก กรมพาณิชย์สัมพันธ์

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า ปัญหาการขยายความสำคัญทางภาคสินค้าอุตสาหกรรม จะมือนาคัดแฉ่มีไล่ต่อไปเพียงไรนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพในการผลิต โดยเฉพาะการปรับ โครงสร้างอุตสาหกรรมที่เหมาะสม ภาคอุตสาหกรรมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังขาดประสิทธิภาพ ขาดการผลิตยังมีขนาดเล็กล้มล้มสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ การขยายส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม ซึ่งยังอยู่ในระดับต่ำ ดังนั้น การเพิ่มบทบาทสำคัญให้แก่ การส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมนั้นจำเป็นต้อง มีการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมไทยอย่างได้ประสิทธิภาพ

สัดส่วนของมูลค่าส่งออกสินค้าแต่ละหมวดที่มีการส่งออกจริง ใน พ.ศ. 2524 และ 2527 ปรากฏว่ามีสัดส่วนใกล้เคียงกับที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 4 และ ฉบับที่ 5 ตามลำดับ ยกเว้น หมวดสินค้าประมงที่ส่งออกได้สัดส่วนต่ำกว่าในแผนพัฒนาฯ ทั้งสองช่วง ปรากฏตามตารางที่ 1-2

ตารางที่ 1-2 โครงสร้างการส่งออกแยกตามสัดส่วนหมวดสินค้า

ร้อยละ

หมวดสินค้า	เปรียบเทียบสัดส่วนการส่งออก		เปรียบเทียบสัดส่วนการส่งออก	
	ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 4	พ.ศ. 2524	ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5	พ.ศ. 2527
เกษตร	47.0	45.8	41.0	42.3
ประมง	4.7	3.5	8.0	4.1
แร่	10.0	7.0	4.0	4.2
อุตสาหกรรม	26.0	30.7	36.0	35.7
อื่น	12.3	13.0	11.0	13.3
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

ที่มา : ศูนย์บริการส่งออก กรมพาณิชย์สัมพันธ์

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) รัฐบาลได้มีมาตรการทบทวนนโยบาย การส่งออก โดยเน้นความสำคัญด้านพัฒนาการส่งออกและการเร่งรัดส่งเสริมการส่งออกให้เด่นชัด มากขึ้นมีการร่วมมือระหว่างภาคเอกชน กับภาครัฐบาลอย่างใกล้ชิด มีการเน้นส่งเสริมการลงทุน เพื่อการส่งออกอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นการแก้ปัญหาการขาดดุลการค้าในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 นี้ รัฐบาลจึงได้ตั้งเป้าหมายให้การส่งออกเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 22.3 การนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 18.1 แต่ในทางเป็นจริง อัตราการส่งออกในช่วง 2 ปีแรกของแผนฯ ต่ำมากโดยเฉพาะการ ส่งออกใน พ.ศ. 2526 มูลค่าส่งออกกลับลดลงเป็นเหตุให้รัฐบาลต้องทบทวนเป้าหมายส่งออก ใหม่ พร้อม ๆ กับการนำเข้า โดยคำนึงถึงความมั่งคั่งของระบบเศรษฐกิจ

ในเดือนมกราคม 2528 รัฐบาลได้กำหนดนโยบายลดการนำเข้าที่สำคัญคือ สบับสำหุน การประหยัด และการใช้ของไทย อันจะช่วยลดการนำเข้าสินค้าลงได้ และนโยบายส่งเสริมการ ส่งออกให้สอดคล้องกับการปรับค่าเงินบาท โดยคณะกรรมการรัฐมนตรีฝ่ายเศรษฐกิจ ได้มีมติให้ กระทรวงพาณิชย์ ดำเนินการในโครงการส่งเสริมการส่งออกเร่งด่วนเป็นการเพิ่มเติมอีก 6 โครงการคือ

โครงการประกาศเกียรติคุณผู้ส่งออกดีเด่น

โครงการศึกษา ศึกษาย ข้อมูลตลาดตะวันออกกลางและแอฟริกา

โครงการจัดตั้งสำนักงานพาณิชย์ในต่างประเทศ 5 แห่ง

โครงการส่งเสริมสินค้าอุตสาหกรรมไปตลาดสหรัฐอเมริกา

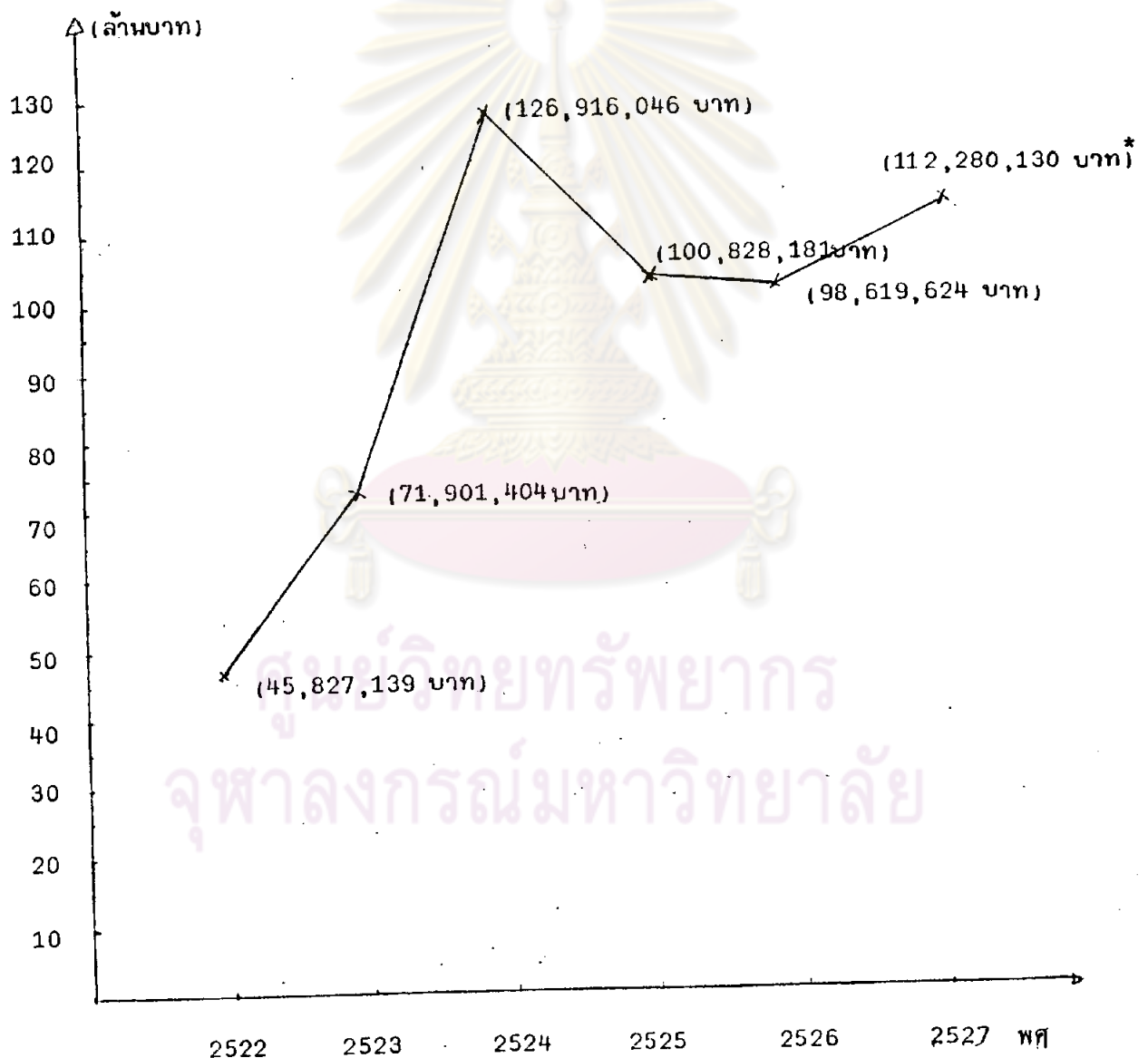
โครงการระบบข้อมูลการค้า

โครงการมาตรฐานสินค้าส่งออก

โดยสรุปแล้วปัญหาการขาดดุลการค้าที่ประเทศไทยประสบนั้นจะต้องได้รับการแก้ไข โดยอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย ทั้งฝ่ายรัฐบาลที่ต้องส่งเสริมอุตสาหกรรมในประเทศเพื่อการ ส่งออกและหาทางลดการนำเข้าสินค้าที่ไม่จำเป็นลง ประชาชนก็เป็นกำลังสำคัญที่จะช่วยสนับสนุน นโยบายนี้ ในด้านผู้ผลิตสินค้าก็จำเป็นต้องคำนึงถึงคุณภาพของสินค้าแต่ละประเภทให้อยู่ในมาตรฐาน สูงจะเป็นที่เชื่อถือของผู้บริโภค และให้ผู้บริโภคมั่นใจเชื่อมั่นในฝีมือของคนไทยอันเป็นการสนับสนุน นโยบายการนำเข้าสินค้าของรัฐบาล

อุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียมนับเป็นอุตสาหกรรมหนึ่ง ซึ่งสามารถสนองความต้องการ ของผู้บริโภคในประเทศ และสามารถส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ ทำรายได้เข้าประเทศ

เป็นจำนวนมาก จะเห็นได้จากยอดรวมมูลค่าส่งออกระหว่าง พ.ศ. 2522 - 2527 ดังรูปที่ 1-1 ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าสินค้าพวกเครื่องประดับเทียมมีช่วยแก้ไขปัญหาการขาดดุลการค้ากับต่างประเทศได้ทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังก่อให้เกิดการว่างงานที่ว่างและแรงงานช่างฝีมือเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยได้เห็นความสำคัญจึงได้ทำการศึกษาถึงลักษณะการดำเนินงานทางด้านการผลิต การตลาด การเงิน และบุคลากร รวมทั้งบทบาทของรัฐบาลในการส่งเสริมอุตสาหกรรมประเภทนี้ ผลจากการศึกษาจะทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน ตลอดจนเป็นแนวทางสำหรับรัฐบาล และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดนโยบายในการช่วยเหลืออุตสาหกรรมประเภทนี้ต่อไปในอนาคต

รูปที่ 1-1 มูลค่าและแนวโน้มของการส่งออกสินค้าเครื่องประดับเทียม

ที่มา: สถิติการค้าระหว่างประเทศ กรมศุลกากร

* ตัวเลขเบื้องต้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาลักษณะและโครงสร้างการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียมโดยเฉพาะด้านการส่งออก ซึ่งรัฐบาลได้ให้การสนับสนุนเพื่อหารายได้เข้าประเทศ อันจะเป็นการลดการขาดดุลการค้าได้ทางหนึ่ง
2. ศึกษาปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียมอันเป็นอุตสาหกรรมที่กำลังมีความเจริญก้าวหน้าในปัจจุบัน และเป็นกำลังเสริมสินค้าไทยประเภทหนึ่ง
3. เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหายของอุตสาหกรรมแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

สมมุติฐานของการศึกษา

1. การดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียม มีปัญหาด้านการควบคุมวัตถุดิบ และการจัดหาแรงงานที่มีฝีมือ
2. อุปสรรคในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมนี้เกิดจากต้นทุนสูง อันเนื่องมาจากปัญหาด้านภาษี
3. รสนิยมของผู้ใช้เครื่องประดับเทียม มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอทำให้มีผลกระทบต่อการทำงาน

ระเบียบวิธีวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถือได้ว่าเป็นการวิจัยทางธุรกิจอันจะต้องใช้ระเบียบวิธีที่มีหลักเกณฑ์ ดังนั้นจึงอาจแบ่งกระบวนการในการวิจัยธุรกิจออกเป็น 3 ขั้นตอนคือ

1. การสำรวจเบื้องต้น เป็นการศึกษาถึงฐานะทางและความเป็นไปได้ของการทำวิทยานิพนธ์ โดยการศึกษารายงานที่เกี่ยวข้อง กำหนดวัตถุประสงค์ ขอบเขตการศึกษา และตั้งสมมุติฐาน

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องนั้น คือ การศึกษาจากข้อมูล 2 แหล่งด้วยกันคือ

- 1) ข้อมูลทุติยภูมิ ศึกษาจากข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งทางภาคเอกชน และภาครัฐบาล อันได้แก่ เอกสาร วารสาร รายงานของกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ กรมศุลกากร กระทรวงการคลัง เป็นต้น
- 2) ข้อมูลปฐมภูมิ โดยการสัมภาษณ์ การสอบถาม ประมวลข้อคิดเห็นจาก

บุคคลต่าง ๆ ในวงการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้ประกอบการ ผู้ผลิต และเจ้าหน้าที่ของกรมพาณิชย์สัมพันธ์ นอกจากนี้ยังใช้การสังเกตการณ์ การดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมประเภทนี้ โดยขอเข้าเยี่ยมชมโรงงานที่ผลิตเครื่องประดับเทียม

2. การดำเนินการวิจัย ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่กระทำภายหลังจากที่ได้กำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดขอบเขตไว้น่าชัด และตั้งสมมุติฐานแล้ว การดำเนินการวิจัยประกอบด้วย การออกแบบวิจัย การสร้างแบบสอบถาม และการรวบรวมข้อมูล

3. การวิเคราะห์ สรุปผล และทำรายงาน

การวิจัยการดำเนินงานของอุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียมส่วนหนึ่งใช้วิธีการสำรวจ (Survey Method) ซึ่งเป็นการศึกษาจากตัวอย่างของประชากรที่สุ่มมา โดยถือว่าตัวอย่างที่ได้มานั้นเป็นตัวแทนที่แท้จริงของประชากร การสำรวจนี้ใช้การสัมภาษณ์ควบคู่กับการใช้แบบสอบถาม โดยในการร่างแบบสอบถามได้ใช้ความรู้ที่ได้จากการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ ตลอดจนคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษามาประกอบกัน

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาในหัวข้อวิทยานิพนธ์นี้จะมุ่งศึกษาถึงลักษณะการดำเนินงานทางด้านการผลิต การตลาด การเงิน บุคลากร และบทบาทของรัฐบาล ตลอดจนปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไข้ปัญหา ทั้งนี้โดยการรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการผลิตจำนวน 13 ราย ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

1. บริษัทชนฟลาวเวอร์ จำกัด
2. บริษัทโลตัสอินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด
3. บริษัทแองเจิลเฮล จำกัด
4. บริษัทสยามรอยัลออกคิด จำกัด
5. บริษัท ไทยนิฮิกาวาอินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด
6. บริษัท โยฮัน จำกัด
7. บริษัท โมเดิร์นคอสตูมจีเวลรี่ จำกัด
8. ห้างหุ้นส่วนจำกัดอินเตอร์เจมส์
9. ห้างหุ้นส่วนจำกัด ว พรลีน
10. ห้างหุ้นส่วนจำกัดโรสแพชั่น

11. ร้านศูนย์ พุทธรัตน์
12. ร้านเชิงยอด
13. ร้านเจมาอานาเม็ทท์

ที่มา : จากกระทรวงพาณิชย์โดยไม่รวมถึงกิจการที่ไม่สามารถทราบที่อยู่ได้แน่ชัด

การศึกษาจากกิจการ 13 กิจการนี้ เป็นการศึกษาจากส่วนหนึ่งของประชากร ซึ่งไม่อาจทราบได้ว่ามีทั้งหมดเท่าใด เนื่องจากผู้ผลิตในอุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียมนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ผลิตรายย่อย ๆ ภายในครอบครัว ซึ่งบางแห่งจะมีคนงานซึ่งเป็นเด็กจากต่างจังหวัดที่เข้ามาอาศัยทำงานภายในบ้านเพียง 4-5 คนเท่านั้น ซึ่งผู้ประกอบการเหล่านี้ไม่ได้จดทะเบียนการค้า ดังนั้นการเลือกศึกษาในกิจการทั้ง 13 แห่งนี้ โดยอาศัยเหตุผลที่ว่ากิจการเหล่านี้มีที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้แน่นอน 4 เป็นกิจการที่ทำการผลิตสินค้าเองทั้งหมด

ในการปฏิบัติงานสนามนั้น ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้กระทำด้วยตนเองทั้งหมด โดยการสัมภาษณ์ควบคู่กับการใช้แบบสอบถาม พร้อมทั้งการสังเกตการณ์ถึงการดำเนินงานของกิจการจริง ๆ มาประมวลผลประกอบกันเป็นข้อมูล เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะกระทำได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบลักษณะการดำเนินงานของอุตสาหกรรมเครื่องประดับเทียมอันเป็นการส่งเสริมให้ผู้เล่นในที่จะประกอบกิจการทางด้านนี้มีความรู้ เข้าใจถึงวิธีการดำเนินงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการส่งออก ซึ่งทำรายได้เข้าประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะทำให้ช่วยลดการขาดดุลการค้ากับต่างประเทศ ทั้งยังก่อให้เกิดการว่าจ้างแรงงานอย่างฝีมือเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นส่งเสริมสินค้าไทย ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล
2. เพื่อให้ทราบปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการและอุตสาหกรรมประเภทนี้ต่อไปในอนาคตที่อาจประสบปัญหาในลักษณะเดียวกัน
3. เป็นแนวทางสำหรับรัฐบาลในการกำหนดนโยบายและช่วยเหลือการดำเนินงานของอุตสาหกรรมนี้ได้ต่อไป

คำอธิบายศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. แอโนด (Anode) ในทางไฟฟ้า หมายถึง ขั้วบวก ซึ่งในการชุบชั้นงานด้วยกระแสไฟฟ้าจะต้องใช้โลหะที่เป็นตัวชุบ เช่น ทอง ทองแดง เป็นขั้วบวกเมื่อปล่อยกระแสไฟฟ้า ทองหรือทองแดงก็จะแตกตัวเป็นไอออนในน้ำยาที่ใช้ชุบ เคลื่อนที่ไปชุบชั้นงานที่อยู่ขั้วลบ
 2. แคโทด (Cathode) ในทางไฟฟ้า หมายถึง ขั้วลบ ซึ่งในการชุบชั้นงานด้วยกระแสไฟฟ้า ชั้นงานที่จะชุบจะต้องต่อเข้ากับขั้วลบเพื่อให้ไอออนของทองหรือทองแดงมาเคลือบผิวของชิ้นงานนั้น ๆ
 3. PVC. (Poly Vinyl Chloride) เป็นสารประกอบของคาร์บอนและไฮโดรเจน (ไฮโดรคาร์บอน) มีคุณสมบัติทนกรดต่าง เกสได แต่ไม่ทุกความเข้มข้นและทุกอุณหภูมิ ส่วนใหญ่จะนำมาทำเป็นภาชนะหรือภาชนะบรรจุสิ่งของต่าง ๆ
 4. F.O.B. shipping point (Free on board at the shipping point) เป็นข้อตกลงในการซื้อขายในเรื่องกรรมสิทธิ์และค่าขนส่ง หมายความว่า ถ้ามีการตกลงซื้อขายกันตามราคา F.O.B. shipping point ผู้ขายจะต้องรับขนส่งสินค้าจากร้านไปยังผู้รับขนส่งสินค้าไปให้ผู้ซื้อเท่านั้น กรรมสิทธิ์ในสินค้านั้นตกเป็นของผู้ซื้อตั้งแต่ผู้ขายได้ส่งสินค้าให้ผู้รับขนส่งแล้ว ดังนั้นการส่งออกเครื่องประดับเทียมที่ใช้ F.O.B. Bangkok หมายความว่า ผู้ขายจะรับขนส่งสินค้าจากคลังสินค้าไปยังผู้รับขนส่งสินค้าที่ท่าเรือกรุงเทพเท่านั้น
 5. Mark up คือ การตั้งราคาโดยการบวกจำนวนร้อยละของกำไรที่ต้องการเข้าไปในราคาขายต่อหน่วย หรือต้นทุนต่อหน่วย วิธีการดังกล่าวเรียกว่า วิธีการบวกเพิ่มเข้าไปกับราคาขาย (Mark up on price) และวิธีการบวกเพิ่มโดยคำนึงถึงต้นทุนเป็นหลัก (mark up on cost) ทั้งสองวิธีเป็นที่นิยมใช้กันมาก เหมาะกับกิจการที่ผลิตหรือขายสินค้าหลายชนิด
- อุปสรรคในการศึกษา
1. ภารกิจ 2 ภารกิจที่ปฏิเสธในการตอบแบบสอบถามอย่างสิ้นเชิง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 15.38 แม้ว่าผู้วิจัยจะได้พยายามอธิบายให้เข้าใจ และใช้ความพยายามในการขอข้อมูลอย่างเต็มที่แล้ว เพราะผู้ประกอบการบางรายเป็นคนจีน หวาดระแวงในการให้ข้อมูลและคิดว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเสียเวลาในการให้ข้อมูลเพื่อการศึกษาแก่ผู้วิจัย

2. สำหรับกิจการที่ได้อนุญาตให้ผู้ศึกษาเข้ากระทำการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ มีอุปสรรคดังนี้

ก. การติดต่อขอเข้าพบผู้บริหารแต่ละครั้งต้องใช้ความพยายามมาก เนื่องจากที่ทำงานของกิจการประเภทนี้บางกิจการแบ่งเป็นสำนักงานและโรงงานซึ่งไม่ได้อยู่ที่เดียวกัน ผู้บริหารจะต้องดูแลประสานงานทั้ง 2 แห่ง ซึ่งไม่ค่อยมีเวลาว่างทำให้ต้องใช้เวลาติดตามเพื่อพบตัวในวันและเวลาที่เหมาะสม

ข. บางบริษัทไม่มีโอกาสได้สัมภาษณ์ผู้บริหาร เช่น ผู้จัดการ จึงได้ข้อมูลจากพนักงานที่รับผิดชอบรองลงมา ดังนั้นนโยบายและความคิดเห็นของบริษัทนั้นอาจมีความคลาดเคลื่อนได้

3. สำหรับการค้นคว้าข้อมูลทุติยภูมิ ใช้การค้นคว้าจากหนังสือ บทความ และวิทยานิพนธ์ต่าง ๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจนี้ ซึ่งหนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจนี้มีค่อนข้างจำกัด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย